

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἔνα πολὺ ἐπίκαιρο κείμενο

Θαύματα τῆς Προυσιώτισσας κατὰ τὴν ἐπιδημία τοῦ 1918*

Ἡ Μεγάλῃ Γιάτρισσα

Τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ ἀποτελεῖ ἐπιλογή ἀποσπασμάτων ἀπὸ ἓνα πιο ἐκτεταμένο κείμενο ποὺ ἀναφέρεται σὲ Θαύματα τῆς Παναγίας καὶ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τοῦ Γεωργίου κ. Πάστρα καὶ τὸ παρέδωσε ἡ θυγατέρα του, κ. Ἀλεξάνδρα Πάστρα-Τρομάρα, στὸν Σεβασμιώτατο. **Τὸ** ἐκτεταμένο κείμενο ἐπιγράφεται «Ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ρεπορτάζ τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας κ. Θ. Λιαπικίου» καὶ ἀναφέρεται γενικῶς σὲ Θαύματα τῆς Κυρᾶς τῆς Ρούμελης, Παναγίας Προυσιώτισσας.

* * *

Ὀκτώβριος 1918. Τὸ Ἀγρίνιο δὲν ἀπαριθμεῖ περισσοτέρους ἀπὸ 15.000 κατοίκοις. **Μία** ἐπάρατος νόσος, ἡ γρίπη, ἔχει ἐνσκήψει καὶ θερίζει, κυριολεκτικῶς, τὴν πόλη καὶ τὴν γύρω περιοχή τῆς. **Δὲν** ὑπάρχει οἰκογένεια ποὺ νὰ μὴ θρηνητὰ θύματά τῆς. **Φόβος** συνέχει τοὺς κατοίκοις ὅλης τῆς περιοχῆς, γιατί ἡ κατάσταση δὲν εἶναι καλύτερη στὸ Μεσολόγγι καὶ στὸ Αἰτωλικό.

Ἡ ἐπιστήμη φαίνεται ἀνίκανη νὰ ἀνακόψη τὴν θανατερῆ πορεία τῆς νόσου. **Ὁ** ἀριθμὸς τῶν θανάτων μόνον μέσα στὸ Ἀγρίνιο φτάνει τὸν ἀριθμὸ τῶν 40 ἕως 50 ἡμερησίως. **Κανείς** δὲν συνοδεύει πιά τοὺς νεκρούς, οἱ ὅποιοι μεταφέρονται μὲ δίτροχα κάρα ἀπὸ ἀχθοφόρους στὸ νεκροταφεῖο, ὅπου μετὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη εὐχή τοῦ ἱερέως, πολλὲς φορὲς δὲ καὶ χωρὶς αὐτήν, θάπτονται. **Οἱ** κάτοικοι ὄχι μόνον δὲν ἐπιμε-

λοῦνται τοὺς νεκροὺς τους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀποφεύγουν ἀπὸ τὸν φόβο τῆς μεταδόσεως τῆς ἀσθένειας.

Ὅλοι ἀποκαμωμένοι ψυχικὰ λὲς καὶ περιμένουν μὲ σταυρωμένα χέρια τὸ μοιραῖο. **Κ**αμιὰ ἐλπίδα ἀπὸ πουθενὰ δὲν φαίνεται. **Δ**ὲν μένει ἄλλο καταφύγιο ἀπὸ τὴν πίστη. **Ἀ**λλὰ καὶ αὐτὴ κάποτε μπρὸς στὸ ἀδιάκοπο θανατικὸ κλονίζεται σὲ πολλούς.

* * *

Μὰ μέσα σ' αὐτὴν τὴν παραζάλη τῆς ἀπελπισίας, πού συνέχει ὅλους, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ γέροντες πού θυμοῦνται. **Ἡ** μνήμη τοὺς ξαναγυρίζει 64 χρόνια πίσω, στὸ 1854. **Θ**υμοῦνται, ὅτι καὶ τότε μιὰ ἄλλη ἐπάρατος νόσος, ἡ χολέρα, εἶχε ἐνσκήψει στὴν πόλη τοῦ Ἀγρινίου καὶ εἶχε ἀποδεκατίσει τὸν πληθυσμὸ τῆς. **Κ**αὶ θυμοῦνται τότε τὸ **Θαῦμα** τῆς **Παναγίας** τῆς **Προυσιώτισσας**.

Ἡ «σανὶς σωτηρίας» εἶχε βρεθῆ. **Ἦ**ταν ἡ πίστη στὴν προστασία τῆς **Παναγίας** τῆς **Προυσιώτισσας**. **Σ**τὸ **Θαῦμα** τῆς **Μεγαλόχαρης**.

Ὅταν οἱ γέροντες τὸ εἶπαν, ὅλοι ζήτησαν νὰ μεταφερθῆ ἡ **Εἰκόνα** Τῆς. **Ὅ**λοι αὐτομάτως πιά ἦταν βέβαιοι ὅτι, ὅταν ἡ **Εἰκόνα** τῆς **Προυσιώτισσας** θὰ ἐρχόταν στὸ Ἀγρίνιο, ἡ πόλη θὰ ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὴν τραγικὴ δοκιμασία.

Μὰ κανένας δὲν ἀποφασίζει, δὲν τολμάει νὰ πάη στὸ **Μοναστήρι**, στὸν **Προυσό**, γιὰ νὰ μεταφέρει τὴν παράκληση τῆς πόλης στὸν **Ἡγούμενο**. **Ἐ**νας φόβος γιὰ τὴν περίπτωση αὐτὴ συνέχει ὅλους. **Π**ιστεύουν, ὅτι τὸ θανατικὸ τῆς γρίπης ἦταν μιὰ δοκιμασία ἐξαγνισμοῦ πού τὴν ἔστειλε ἡ **Θεία Βουλή** στὸν «**παραστρατημένο**» λαό. **Γ**ι' αὐτὸ καὶ φοβοῦνται νὰ πάνε στὸ **Μοναστήρι**, μήπως ἡ **Θεία «ὀργή»** ξεσπάση στοὺς ἀπεσταλμένους.

Ὀλόκληρη κίνηση ἔγινε τότε γιὰ νὰ συγκροτηθῆ μιὰ ἀντιπροσωπευτικὴ **Ἐπιτροπὴ**, πού θὰ μετέβαινε στὴν **Ναύπακτο**, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν τότε **Μητροπολίτη Ἀμβρόσιο** τὴν ἄδεια μεταφορᾶς τῆς **Εἰκόνας** καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ ἀνέβαινε στὸ **Μοναστήρι**, γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν θαυματουργὸ **Προυσιώτισσα** στὴν πόλη.

Τελικῶς ἔγινε μιὰ τριμελὴς Ἐπιτροπὴ, ἀλλὰ ἐντὸς τῆς ἰδι-
ας ἡμέρας τὰ μέλη τῆς παραιτήθηκαν, γιὰ νὰ γίνῃ ἄλλη τὴν
ἐπομένη καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἔμπρὸς στὴν ἀσκητικὴ μορφή
τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἀμβροσίου, μεταφέροντας
τὴν παράκληση τῆς πόλης.

Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ἀμβροσίου καὶ μὲ τὸ σχετικὸ ἔγγραφο
τῆς ἄδειας στὰ χέρια ἡ Ἐπιτροπὴ ἀφήνει τὴν Μητρόπολη. **Ἡ**
ἄδεια ἔχει δοθῆ. **Μ**ὰ τὰ λόγια τοῦ Δεσπότη, παρὰ τὴν τελικὴ
εὐλογία του, στριφογυρίζουν καυτερὰ στὴν ψυχὴ καὶ στὴν
σκέψη. **Τ**ὰ βήματά τους σέρνονται ὄχι πρὸς τὸ Ἀγρίνιο, ἀλλὰ
πρὸς τὴν παραλία τῆς Ναυπάκτου.

Ἐκεῖ καθισμένοι στὸ μουράγιο, ἀμίλητοι, κάνουν αὐτοκριτι-
κὴ. **Εἶ**ναι, ἄραγε, ἄξιοι νὰ παρουσιαστοῦν μπροστὰ στὴν θαυ-
ματοργὸ Εἰκόνα; **Α**μαρτωλοὶ αὐτοί, πρεσβεία ἀμαρτωλῶν; **Ο**
Μητροπολίτης ἐπέτρεψε, ἀλλὰ θὰ εὐδοκῆση, θὰ δώση συγχώ-
ρευση καὶ ἡ Παναγία;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις τοὺς βασανίζουν στὶς ὥρες τῆς σιωπῆς.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ κοπιώδη πορεία ἡ Ἐπιτροπὴ-πρεσβεία,
κατὰ τὸ δειλινὸ τῆς 22ας Ὀκτωβρίου, ἔφτανε στὸ Μοναστή-
ρι, στὸν Προυσό.

Γονατιστοὶ μπροστὰ στὴν Θαυματοργὸ Εἰκόνα οἱ τρεῖς
πρεσβῦτες, εὐχαριστοῦν πὺν τοὺς ἀξίωσε νὰ φτάσουν ὡς
ἐκεῖ καὶ προσεύχονται.

Σὲ λίγο τὸ Μοναστήρι παρουσιάζει εἰκόνα συναγερμῶ
ίκεσίας. **Οἱ** Πατέρες μαζεμένοι ὅλοι στὴν ἐκκλησία, μὲ τὸν
Κωνσταντῖνο Καθηγούμενο, ἀναπέμπουν Παράκληση στὴν
Θεομήτορα, ἐνῶ τὰ πρόσωπα τῶν Ἀγρινιωτῶν, πὺν ἔξα-
κολουθοῦν νὰ εἶναι γονατιστοὶ μπροστὰ στὴν Εἰκόνα, τὰ
αὐλακώνουν τὰ δάκρυα. **Εἶ**ναι τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας.

Τὸ ἄλλο πρωῒ γίνεται Δοξολογία καὶ τὸ βράδῳ ὀλονύκτια
Παράκληση. **Ἡ** προετοιμασία γιὰ τὴν μεταφορὰ τῆς Εἰκό-
νας ἔχει ἀρχίσει τὸ πρωῒ τῆς 24ης Ὀκτωβρίου. **Μ**ετὰ τὸν
Ὅρθρο σχηματίζεται ἡ πομπὴ καὶ ἡ Ἱερὰ Θεωρία ξεκινάει...

* * *

Ἐν τῷ μεταξύ, στὸ Ἀγρίνιο ἔχουν εἰδοποιηθῆ. **Α**πὸ τὴν
πόλη καὶ τὰ γύρω, χιλιάδες οἱ πιστοὶ μετὰ τὴν Παράκληση
στὴν Μητρόπολη ξεκινᾶνε σὲ μιὰ ὀλονύκτια πορεία μέσα
στὰ βουνά.

Τραβᾶνε ὅλοι μὲ συντριβὴ καὶ μετάνοια τόση πού μεταρσιώνει πρὸς τὰ Ἀραποκέφαλα, γιὰ νὰ προὔπαντήσουν τὴν Μεγαλόχαρη, τὴν μόνη ἐλπίδα τῆς σωτηρίας πού τοὺς ἀπόμεινε. **Λ**ιτανεία ψυχῶν εἶναι ἡ πορεία τούτη μὲ τὴν ὀλονύκτια προσευχή.

Τὸ ἴδιο πρωῖ οἱ χιλιάδες αὐτές τῶν πιστῶν συναντῶνται μὲ τὴν θρησκευτικὴ πομπή πού φέρνει τὴν Θαυματουργὸν Εἰκόνα πάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ψηλότερες κορφές τῶν Ἀραποκέφαλων.

Οἱ στιγμὲς αὐτές, ὅπως τὶς περιγράφουν οἱ ἐπιζῶντες ἀκόμα γέροντες, εἶναι ἀσύλληπτες ἀπὸ τὴν φαντασία σὲ κατάνυξη. **Ἐ**κεῖ γίνεται ἡ πρώτη μεγάλη Δέηση. **Δ**έησις εἰς τὸ ὄρος. **Σ**ὲ πέντε χιλιάδες ὑπολογίσθηκαν οἱ Χριστιανοί, πού γονυπετεῖς γέμισαν τὰ γύρω φαράγγια καὶ μὲ δάκρυα μετανοίας πραγματικῆς παρακολούθησαν τὴν Δέηση στὴν Παναγία.

Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν ξαναρχίζει ἡ πορεία. **Ἡ** Θεία Εἰκόνα ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν εὐλαβουμένων προχωρεῖ νὰ φτάσῃ τὸ πρωῖ τῆς ἐπομένης στὸ χωριὸ Προστοβά, ὅπου ψέλνεται κατανυκτικὴ Παράκληση καὶ τὶς νυχτερινὲς ὥρες φτάνει στὰ προάστεια τοῦ Ἀγρινίου.

Ὅταν ἡ ἱερὴ πομπὴ ἔφθασε στὰ πρόθυρα τῆς πόλης, τὸ Ἀγρίνιο μέσα εἶχε ἐρημωθῆ. **Δ**ὲν εἶχαν μείνει παρὰ μόνον μερικὰ παιδιὰ στὰ καμπαναριὰ τῶν ἐκκλησιῶν πού χτυποῦσαν χαρμόσυνα τὶς καμπάνες.

Ἡ πομπὴ τώρα προχωρεῖ πρὸς τὴν πόλη καὶ κατευθύνεται στὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου ἀναπέμπεται εὐχαριστήρια Δέηση καὶ ἀκολουθεῖ Μεγάλῃ Παράκληση γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ δοκιμαζόμενου λαοῦ ἀπὸ τὴν μάστιγα τῆς τρομερῆς ἀρρώστιας. **Κ**αὶ μετὰ ὅταν μπῆκε ἡ Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος στὸ Ναό, ἐπὶ ἓνα εἰκοσιτετράωρο συνεχῶς οἱ παπάδες δὲν σταμάτησαν νὰ ψέλνουν ὁμαδικὲς Παρακλήσεις τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἄλλοι μεταλάμβαναν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Μετὰ τὶς πρώτες ὥρες ἀπὸ τὴν ἄφιξη τῆς Προυσιώτισσας στὴν πόλη, τὸ κακὸ εἶχε σταματήσει. **Οἱ** ἄρρωστοι, καὶ οἱ κατάκοιτοι ἀκόμα πού δὲν μπορούσαν νὰ σηκω-

θοῦν ἀπὸ τὸ κρεββάτι, τώρα κατὰ δεκάδες, τελείως ὑγιεῖς, ἔσπευδαν στὴν Ἁγία Τριάδα γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Μεγαλόχαρη.

Τὸ Θαῦμα εἶχε συντελεσθῆ ὁμαδικά. Ἡ ζωὴ στὸ Ἀγρίνιο ξανάρχιζε νὰ παίρνη τὸ ρυθμὸ της.

* * *

Ἀλλά, μόνον ἡ πόλη τοῦ Ἀγρινίου εἶχε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ κακό.

Ὅλη ἡ γύρω περιοχή ἀπὸ ὅπου δὲν πέρασε ἡ πρὸς τὸ Ἀγρίνιο πορεία, τὸ Αἰτωλικό, τὸ Μεσολόγγι, θερίζονταν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια μὲ ρυθμὸ συνεχῶς αὐξανόμενο.

Τὸ θανατικὸ ἦταν τόσο, πὺ οἱ παπάδες δὲν προλάβαιναν οὔτε κὰν μιὰ εὐχὴ νὰ διαβάσουν στοὺς νεκρούς.

Οἱ Ἐπιτροπὲς πὺ φτάνουν ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριά καὶ ἀπὸ τὶς δύο πόλεις, τὸ Μεσολόγγι καὶ τὸ Αἰτωλικό, ἀντιδρῶν. Ἀλληλομάχονται γιὰ τὴν προτεραιότητα τῆς μεταφορᾶς τῆς Εἰκόνας. Ἀλλά καὶ οἱ Ἀγρινιώτες δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐπιτρέψουν νὰ ἀπομακρυνθῆ ἡ Εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπὸ τὴν διασωθεῖσα πόλη πρὶν προσκυνήση ὅλος ὁ λαὸς καὶ πρὶν ψαλῆ ἡ μεγάλη εὐχαριστήρια Δοξολογία.

Κάποιοι, οἱ ψυχραιμότεροι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἡγούμενο, πρωτοστατοῦν σὲ μιὰ προσπάθεια συμβιβασμοῦ καὶ ἀποφυγῆς τοῦ κακοῦ πὺ ἀπειλεῖται ἀπὸ μιὰ σύγκρουση τῶν κατοίκων.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ καὶ οἱ σχετικὲς διαπραγματεύσεις κράτησαν γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες, ὥστε δόθηκε ὁ καιρὸς στοὺς Ἀγρινιώτες νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ἀπαιτήσεις τους, πὺ ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν ἀύξηθῆ. Ἦθελαν τώρα ἡ Εἰκόνα νὰ λειτουργηθῆ σὲ ὅλες τὶς ἐκκλησίες τῆς πόλης.

Ἔτσι, στὶς 27 Ὀκτωβρίου, στὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος ψέλνεται κατανυκτικώτατα ἡ εἰδικὴ Ἀκολουθία, μὲ τὴν ὁποία λιτανεύεται ἡ πάνσεπτη Εἰκόνα τῆς Προυσιώτισσας καὶ κατόπιν σχηματίζεται ἱερὴ πομπή, ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλης μεταφέρει τὴν Εἰκόνα στὸν παλαιὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου, πὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο ἐπάνω σὲ ἕναν λόφο. Ἐκεῖ ἐψάλη ἡ Μεγάλη Πα-

ράκληση, μετὰ ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Ἡγούμενος ἔδωσε τὴν ἐξήγηση, ὅτι ἡ φοβερὴ ἀρρώστια δὲν ἦταν παρὰ μιὰ δοκιμασία τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλης γιὰ τὴν ἐκτροπὴ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς πίστεως καὶ ἀνέλυσε τὶς ὑποχρεώσεις πὺ δημιουργεῖ πια γιὰ τοὺς Ἀγρινιώτες ἢ δοθεῖσα Χάρις τῆς Θεομήτορος.

Ἀκολούθησε εἰκοσιτετράωρο προσκύνημα, μετὰ τὸ ὁποῖο, κατὰ τὰ πέντε εἰκοσιτετράωρα πὺ ἀκολούθησαν, ἡ Εἰκόνα μεταφέρθηκε διαδοχικὰ καὶ λιτανεύθηκε στοὺς Ναοὺς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. **Σ**τὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ προσκυνήματος, ὀλόκληρος ὁ πληθυσμὸς ἐξομολογεῖται καὶ μεταλαβαίνει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνηση στὴν πόλη ἀποκαθίστανται, κανένας ἀρρωστος δὲν ὑπάρχει, κανένας θάνατος δὲν σημειώνεται.

* * *

Στὸ Μεσολόγγι ἡ ἐπάρατη νόσος συνεχίζει νὰ ἀποδεκατίζει τοὺς κατοίκους. **Κ**αθημερινὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν γρίπη 25-30 ἄτομα, τὰ ὁποῖα μεταφέρονται μὲ κἀρα καὶ θάβονται κατὰ τὸ πλεῖστον χωρὶς τὴν συνοδεία οὔτε ἱερέως κᾶν.

Μιὰ Ἐπιτροπὴ κατευθύνεται στὴν Ναύπακτο καὶ ἀμέσως λαμβάνει τὴν ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου γιὰ τὴν μεταφορὰ τῆς Εἰκόνας στὴν πόλη.

Πράγματι, τὴν 1η Νοεμβρίου 1918, ἡ Εἰκόνα φτάνει μὲ τὸν σιδηρόδρομο στὸν σταθμὸ τοῦ Μεσολογγίου, ὅπου οἱ κάτοικοι ἀναμένουν ἀπὸ τὴν βαθεῖα νύκτα, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἔριχνε καταρρακτώδη βροχή.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ τοὺς προκρίτους τῆς πόλης προέτρεπαν τὸ πλῆθος νὰ ἐπανέλθῃ στὰ σπίτια του καὶ ἐξέφραζαν τὴν πεποίθηση, ὅτι οἱ θάνατοι ἀπὸ τὴν γρίπη τουλάχιστο θὰ τριπλασιασθοῦν. **Ἐ** λαὸς ὁμως ἀνέμενε καρτερικώτατα.

Μὲ τὴν ἄφιξη τῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Προυσιώτισσας ἐψάλη στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ κατανυκτικὴ Παράκληση καὶ στὴν συνέχεια ἐγίνε ἡ εἴσοδος τῆς Εἰκόνας στὴν πόλη.

Τὸ μέγα Θαῦμα συντελεῖται. **Μ**άρτυρες παρίστανται ὅλοι οἱ κάτοικοι. **Κ**ατὰ τὸ Μεσονύκτιο, ἐνῶ ὅλοι προσεύχονταν ἀρχίζει νὰ πνέῃ σφοδρότατος ἄνεμος πὺ ξερρίζωσε πολλὰ δεκάδες δένδρων τῆς πόλης.

Από τὸ πρωῖ τῆς 2ας Νοεμβρίου 1918 κανέννας θάνατος δὲν σημειώθηκε στὸ Μεσολόγγι. Οἱ κάτοικοι μὲ πρωτοφανῆ εὐλάβεια προσέρχονταν μπροστὰ στὴν Ἁγία Εἰκόνα ψάλλοντας τὴν Παράκληση, προσφέροντας διάφορα ἀφιερώματα, χρυσό, ἄργυρο κλπ, σὲ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Παντοδύναμο Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

* * *

Στὸ Αἰτωλικὸ ἐπικρατεῖ ἡ ἴδια κατάσταση. Οἱ κάτοικοι πεθαίνουν κατὰ δεκάδες.

Ἡ μεταφορὰ τῆς Εἰκόνας πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ Μεσολογγίου. Στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ἔχουν προσέλθει ὅλοι, πλὴν ἐλαχίστων, οἱ ὅποιοι ἀνέμεναν τὴν ἱερὴ πομπὴ στὸ τέρμα τῆς μεγάλης ἀνατολικῆς γέφυρας.

Διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ συντελεσθέντος Θαύματος τῆς καταπαύσεως τῆς νόσου μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Δήμαρχος Κων. Σταράμος, καθὼς καὶ οἱ Παντ. Μόσχος, Χρ. Γαζώτης, Παντ. Σκόνδρας, Χρ. Μπογιατζῆς, Ἄνδρ. Λιαπικός κἄ.

Ἀπειράριθμα Θαύματα διηγοῦνται πολλοὶ τῶν κατοίκων.

Ὁ συνταξιούχος Δάσκαλος Λάμπρος Μούτσος, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε ἄλλοτε στὸ χωριὸ Ντέμη, διηγεῖται:

«Τὸ 1918 ἡ σύζυγός μου Σπυριδούλα εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ βαρύτερη μορφή γρίπης. Οἱ φίλτατοί μου γιατροὶ Σελιμᾶς καὶ Σακκάς μὲ εἶχαν διαβεβαιώσει, ὅτι ἡ σύζυγός μου εὐρίσκεται σὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της. **Ἐ**κεῖνο τὸ πρωῖ εἶχε φθάσει στὸ σπίτι μου καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου μου Νικ. Πανουκλιᾶς, ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, γιὰ νὰ ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἀδελφή του. **Ὅ**λοι στὸ σπίτι μου συζητούσαμε τὰ τῆς κηδείας.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ὥρες περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἡ ἱερὴ πομπὴ τῆς Ἁγίας Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Προυσιώτισσας. **Ἡ** ἐκπνέουσα σύζυγός μου μᾶς παρεκάλεσε νὰ τὴν μεταφέρουμε στὸ παράθυρο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο πράξαμε. **Ἡ** ἀσθενὴς μόλις ἀντίκρισε τὴν Εἰκόνα καὶ προσευχήθηκε περιέπεσε σὲ νάρκη, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ μία ὥρα παρατηρήσαμε κατάπληκτοι, ὅτι τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο ρᾶκος ἄρχισε νὰ

κινῆται, νὰ ζωντανεύη καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες νὰ γίνε-
ται ἐντελῶς καλά. Ἦδη ἡ σύζυγός μου εὐρίσκεται ἐν ζωῇ
καὶ χαίρει ἄκρας ὑγείας, χάρη στὸ Θαῦμα τῆς Παναγίας τῆς
Προουσιωτίσης».

Ἀπολυτίκιον
Παναγίας Προουσιωτίσης.
Ἦχος α΄.

Τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης Σὺ προΐστασαι Πρόμαχος
καὶ τερατουργὸς ἑξαίσιων, τῇ ἐκ Προύσεως Εἰκόνι Σου,
Πανάχραντε Παρθένε Μαριάμ,
καὶ γὰρ φωτίζεις ἐν τάχει τοὺς τυφλοὺς,
δεινούς τε ἀπελαύνεις δαίμονας
καὶ παραλύτους δὲ συσφίγγεις Ἄγαθή.

Κρημνῶν τε σώζεις καὶ πάσης βλάβης τοὺς Σοὶ προστρέχοντας.
Δόξα τῷ Σῷ ἀσπόρῳ Τοκετῷ, δόξα Τῷ Σὲ θαυμαστώσαντι,
δόξα Τῷ ἐνεργούντι διὰ Σοῦ τοιαῦτα τέρατα.

(*) Ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση» Ναυπάκτου, ἀριθμ. 157/
Αὐγούστος 2009, σελ. 4, 14. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.